Opinbert lestrarsýnishorn

FÍLLINN Í SENDIBÍLNUM

BERND BEST

globaltalents.net

© 2026 Bernd Best

Allur réttur áskilinn.

1. útgáfa 2026 · Þýtt úr þýsku

Útgefandi: globaltalents independent publishing

Globaltalents LLC · globaltalents.net

447 Broadway, 2nd Floor, Suite 703

New York, NY 10013, USA

hello@globaltalents.net

Myndskreytingar: Gela Kubicki

Ritstjórn: Hansgeorg Schluck

Þetta er skáldverk. Persónur og atburðarás eru sköpun höfundar; aðalefnið í skáldsögunni er einnig uppspuni.

Prentun eftir pöntun í gegnum: Bookvault

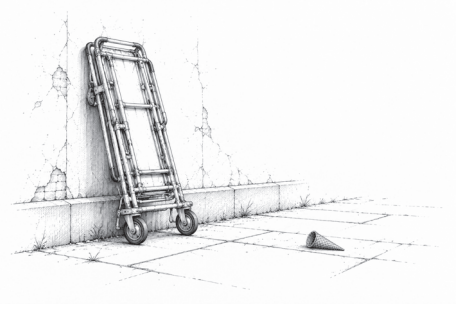

HLUTI EINN
TAKIÐ

Leberkäse-ið skemmist.

IRINA

KAFLI 1
SUNNUDAGUR KLUKKAN 11.23

Ofþunga móðirin másaði. Það var sunnudagur, klukkan 11.23, og hún mjakaði sínum 179 kílóum þessa áttatíu metra frá verslunarmiðstöðinni heim í blokkina. Það hafði þegar tekið drjúga stund.

Úti var vetur. Næturfrostið hékk enn á berum trjánum í garðinum og þar sem sólin náði ekki til sat það sem fastast, eins og gler. Samt hafði hún fengið sér ís, alvöru ís í brauðformi.

Tvær kúlur. Stracciatella og nýju tegundina með brenndri karamellu. Stúlkan bak við afgreiðsluborðið hafði ekki rukkað fyrir þá seinni því Irina hafði kvartað svo lengi yfir verðinu að stúlkan kaus fremur að gefa henni kúluna en að heyra eina setningu enn. Rjóma með. Ís án rjóma var í hennar augum ekki ís heldur móðgun. Í huganum var hún komin lengra, að Leberkäse-afganginum í ísskápnum sem hún ætlaði að borða kaldan úr hendinni, og opnu vínfernunni við hliðina sem yrði tóm fyrir kvöldið, eins og allar fernur voru tómar fyrir kvöldið.

Í morgunmat hafði hún drukkið afganginn úr fernunni frá deginum áður, tvö glös, kannski þrjú, eins mikið og þurfti til að

þessir áttatíu metrar virtust góð hugmynd. Hún var drukkin á þann hátt sem enginn tók lengur eftir hjá henni því þannig var hún alltaf: hæg, vingjarnleg, með andlit sem kom dálítið á eftir við hvert skref. Hárið fyrir ofan hafði verið litað aftur, í eldhúsinu, í gulrótarlit sem finnst ekki í náttúrunni, og við ræturnar hafði í margar vikur verið rönd sem var ljósari en hitt.

Hún tók ekki eftir hvíta sendibílnum. Hann var gjöf frá dóttur hennar. Ekki beinlínis, en grímuklæddu mennirnir þrír í honum, maðurinn undir stýri, læknirinn með tölurnar sínar tvær, hjúkrunarkonan og börurnar fyrir þunga sjúklinga, Zhenia hafði ráðið allan hópinn til að hjálpa mömmu að léttast. Spennt í belti, tilbúin að grípa Irinu og svæfa hana djúpum lyfjasvefni mánuðum saman.

Irina átti að vakna sem blanda af grönnu ráðýri, Iron Woman og síðustu ofurfyrirsætunni frá lokum níunda áratugarins. Þannig var það að minnsta kosti hugsað.

Hún hefði ekki getað sagt hvað hún fann á þessari stundu. Aðeins eitt smáatriði sat eftir: fyrst hélt hún að hún hefði hrasað. Jörðin kom á móti henni og hún varð pirruð því með hennar þyngd var það verkefni að standa upp, viðburður með áhorfendum.

Þá komu hendurnar. Þær voru ekki harkalegar, það var einmitt það óhugnanlega. Þær tóku á henni eins og flutningamenn á dýru píanói, varlega, reikningur lá við. Fjögur grip, til vinstri, til hægri, undir handarkrikana, undir hnén, og heimurinn valt í lárétta stöðu. Himinninn yfir henni var flatur og mjólkurgrár eins og á vetrarsunnudegi þegar enginn dregur frá gluggunum.

Tvær konur við strætóskýlið sáu það sem sjá má á sunnudegi á þessum tíma í þessari götu: hvítan bíl, börur, menn með grímur og hanska, feita konu sem hafði fallið á leiðinni heim. Þær sáu neyðartilvik. Önnur sagði við hina að hún hefði verið slæm til gangs lengi.

Hún ætlaði að öskra. Það sem kom upp úr henni var hneykslað styn, hljóðið í manneskju sem hefur verið gengið fram hjá við afgreiðslukassann. Ein veran sagði eitthvað, rólega, næstum kurteislega, en á tungumáli sem var ekki hennar og hún hafði aldrei lært. Irina skildi ekki orð og það gerði allt verra. Maður getur ekki beðið um neitt á máli sem maður talar ekki. Svo fann hún kaldan koss nálarinnar í olnbogabótinni og hneykslunin leystist upp eins og sykur í volgu vatni.

Síðasta skýra hugsunin var fáránleg og hún vissi enn, um leið og hún kom, að hún var fáránleg. Hún hugsaði: Leberkäse-ið skemmist.

FÓLKIÐ Í BÍLNUM

Undir stýri sat maður sem allir í húsinu kölluðu bara öryggisvörðinn og það var ekki af vandræðagangi, það var nákvæmasta lýsingin sem hann leyfði. Hann ók eins og bíllinn væri tómur.

Aftur í, á milli baranna og hjólaskálarinnar, sat læknirinn og horfði á tvær tölur á litlu tæki, súrefnismettun og púls, eins og þetta væru síðustu tvær tölurnar í heiminum. Hendur hans héldu þessari konu á lífi og allir í bílnum vissu það.

Við hlið hans hjúkrunarkonan sem studdi höfuð konunnar án þess að nokkur hefði beðið hana um það. Áður en bíllinn lagði af stað strauk hún rjómaleif úr munnvikinu með þumalfingrinum. Læknirinn sá það og sagði ekkert. Það stóð ekki í neinu verklagi.

Grímuklæddu mennirnir þrír á bekknum gátu hver komið í stað annars og vissu það sjálfir. Vöðvar, þögn, hanskar. Grímurnar voru þessar úr apótekinu, bláar, með teygju, frá því um vorið eina hefur enginn litið tvisvar á þrjá menn með slíkar grímur. Einn baðst fyrir í hálfum hljóðum en enginn vissi við hvern.

ÖKUFERÐIN

Samkvæmt kortinu tók þrjá tíma og tuttugu mínútur að komast frá blokkinni inn í skóginn. Þeir urðu fjórir því öryggisvörðurinn nam tvisvar staðar á áningarstöðum án þess að nokkur færi út. Hvítur sendibíll sem fer of hægt einhvers staðar vekur minni athygli en bíll sem stoppar ekki tímum saman.

Inni var lykt af sótthreinsispritti og köldu kaffi og eftir því sem á leið líka æ meiri lykt af Irinu, væmin lykt af óþvegnum líkama sem hafði árum saman borið meira en honum var ætlað, og af víninu frá því fyrir hádegi sem kom út um húðholurnar. Læknirinn hafði fundið hana áður en börurnar voru komnar inn í bílinn og breytt einni tölu í útreikningum sínum fyrir fyrstu þrjá dagana. Enginn sagði neitt um það. Miðstöðin var á stigi tvö. Hjúkrunarkonan hafði breitt neyðarteppið yfir hana, gullna hliðin inn, og lágt skrjáfið í þynnunni við hverja ójöfnu var lengi háværasta hljóðið í bílnum.

Eftir hundrað og tólf kílómetra hætti Irina að anda.

Ekki lengi. Ellefu sekúndur, svo kom andardrátturinn aftur með hljóði eins og hurð skelli í roki. Læknirinn leit á töluna og síðan á klukkuna, svo aftur á töluna. Hann hafði búist við þessu. Það stóð í sjúkraskránni, það stóð í sjúkraskránum í báðum löndunum og enginn hafði nokkurn tíma gert neitt í því: þessi kona hætti að anda nokkrum sinnum á hverri nóttu, hafði gert í mörg ár, og vaknaði samt á hverjum morgni. Þetta var læknisfræðilega ástæðan fyrir öllu sem á eftir kom og hún var góð. Það var það þægilega við hana.

Hún gerði þetta fjórum sinnum í viðbót á leiðinni. Læknirinn skrifaði sekúndurnar niður í hvert skipti.

Úti vék borgin fyrir ökrum, akrarnir fyrir hæðum, hæðirnar fyrir skógi sem varð æ þéttari og dekkri uns krónurnar lokuðust yfir veginum eins og hendur yfir kerti. Hitinn fór niður fyrir núll og skógurinn leit út eins og einhver hefði stöðvað hann og gleymt að kveikja á honum aftur.

ÞAÐ SEM BEIÐ IRINU

Enginn myndi sakna hennar. Þannig hafði það verið reiknað út og það stóðst.

Ekkert gæludýr beið hennar. Dýr lifðu ekki lengi í nágrenni Irinu. Hún hafði hleypt ketti dóttur sinnar út einn morguninn og aldrei séð hann síðan og ekki einu sinni leitað almennilega. Hún hafði ryksugað hamstur barnsins upp. Hann hafði verið utan búrsins og hún of værukær til að slökkva á ryksugunni.

Það sem beið hennar var slúður. Nágrannakona sem leit út fyrir að vera helmingi yngri og var tvöfalt eldri myndi eftir þrjá daga velta því fyrir sér hvers vegna feita konan á móti vaggaði ekki lengur í miðstöðina. Eftir viku myndi önnur segja að hún væri örugglega aftur í hinu landinu, hjá mömmu sinni með heilabilunina, vegna íbúðarinnar, maður vissi nú hvernig það væri. Eftir tvær vikur myndi enginn spyrja lengur.

Ekkert starf beið. Frá því um vorið höfðu komið lífeyrisgreiðslur, samþykktar eftir tuttugu ár af læknisvottorðum. Þær dugðu fyrir íbúðinni og víninu og ekki fyrir hvort tveggja. Það sem vantaði prjónaði hún upp í, vel, gegn reiðufé sem fór fram hjá stofnuninni, á verði sem dugði fyrir ullinni og broti af vinnustundunum. Dóttirin greiddi restina, fékk á nokkurra vikna fresti skilaboð klukkan tvö að nóttu þar sem stóð tala.

Dóttirin myndi ekki spyrja. Dóttirin sat á þessari stundu við eldhúsborð í öðru landi, þar sem hún hafði setið í viku, og vissi hvar móðir hennar var, upp á kílómetra.

Flöskusafnarinn myndi horfa lengst. Hann var síðasti félagi hennar, sex ár með flöskurnar við bekkina og á sumrin við vatnið, hann með kassana, hún með augun, og sá eini sem hafði nokkurn tíma gefið henni eitthvað án þess að reikningur kæmi á eftir: peningana fyrir flöskurnar, alla, í smámynt, í hvert skipti, og kranann sem lak ekki lengur og hurðina sem lokaðist aftur. Þennan sunnudag hafði hann staðið við gáminn í garðinum,

horft út um innkeyrsluna yfir þessa áttatíu metra og séð hvíta bílinn og börurnar og gripin fjögur, og á tuttugu árum hafði hann séð þrjá sjúkrabíla í þessum garði og vissi að þar var tekið öðruvísi á fólki. En flöskusafnari leggur ekki fram kæru. Enginn spyr hann, það er starfið hans.